

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XXVII. De Philippo Presbytero Sidensi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

THEOD. JUN.
& VALENT.

368

Socratis Historiæ

Quidam enim Philippum Presbyterum A cupiebant: quidam Proclum, qui etiam Presbyter erat. Sed universus populus communis consentiū Sisinnium optabat. Qui & ipse Presbyter quidem erat: non tamen in ulla intra urbem Ecclesia constitutus: sed in suburbano Constantino-poleos cui nomen est Elea, Presbyterii gradum sortitus fuerat. Situm est hoc suburbanum ex adverso urbis regiae, & illic ex antiqua consuetudine dies festus Ascensionis Dominicæ ab universo populo celebratur. Hujus autem viri desiderio omnes laici flagrabant, tum quod pietatis nomine celebrerimus ubique esset, tum præcipue quod pauperibus favendis etiam ultra vires suas incumberet. Prævaluuit igitur studium laicorum: ordinatusque est Sisinnius pridie Kalendas Martii, Consulatu proximè sequente, qui fuit Theodosii duodecimus & Valentini Junioris Augusti secundus. Posthac Philippus Presbyter, quoniam alter ipsi antepositus fuerat, ordinationem illam pluribus reprehendit in ea quam conscripsit Historia Christiana. Ubi & ordinatum simul & ordinatores perstringens, ac præcipue laicos; eadicit quæ literis mandare equidem nolim. Neque enim ullo modo probare possum ejus temeritatem, qui talia scriptis suis prodere ausus fuerit. Sed de illo pauca dicere, haudquam intempestivum puto.

πνεό μὲν γάρ, Φιστ., Φίλιππον τὸν πέτερον
εγνέζητεν τινὲς ἢ ωφέλων. Καὶ τοῦ πετεροῦ
τερος ἢ ποιητὴς ὁ λαός ἐπόθεν γένεδι σι-
νιον, οἵ τις πέτερον τοῦν καὶ αὐτος ερ-
δεμια ἢ τῶν θύλων τὸ πόλεως σηκληπιών
ταῖς, αἱ τὸν ωφελεῖσθαι τῆς κανονικῆς πο-
λεως ὡς ἐπωνυμον ἔλασια, τὴν ιερωσυνήν
κληρωθεὶστε καλανκρύμην καταταχεῖσθαι τὸ πόλεως
ἐν αὐτῷ ἢ Τέξες ἡ ἀναλήψιμος τε σωμήν
πητελεῖται πάνδημος ἐορθή πόθον γεγεν-
τεῖ αὐτῷ τοιάντες οἱ λαϊκοι, ὅπερ εὐλαβεί-
ασθεῖσθαι, Καλιστα ὅπις σὲν πλεγή,
Βαπτέριδύναμιν θάλπενεσθεδαζεν καλεσ-
τισεν εὐητὴν τῷ λαϊκῷ παρεδήν καὶ χειροπέπη-
σισινος την εἰκάδιογόδον τε Φεργασίων
νος, τῇ εξηγησταία, ηπις ἢν θεοδοσίετο δι-
δέκατην καὶ ταλεύμιαν τοιάντες αὐτοτε-
τὸ δευτερογένει. Πητετώ Φίλιππος οπτε-
ριτερος, οτι αὐτὸς ωφελεῖσθαι ἐτερος, πολ-
τῆς χειροπέπηνας καθήνυται τὸν πεπονι-
μην αὐτοις χειριστικήν ισορία, διαβάλλων κατα-
χειροπέπηνα, Καλιστα χειροπέπηνας, καὶ
πολλὰ πλέον σὲν λαϊκος τοιαυτα τε επι-
οια, σοκάν ελοιμηνως ωφελεῖσθαι γραφη, επι-
κακενον σὸν δοποδέχομαι τοιαντα
τοιαυτα γραφη ωφελεῖσθαι τοιαντα
μηνοι ἢ τοιιι αὐτοις εἰπειν, σὸν αἴκεντοι
τηγραμμα.

CAP. XXVII.

De Philippo Presbtero Sidensi.

PHILIPPUS patria quidē fuit Sidensis. Est autem Side urbs Pamphyliæ, ex qua Troilus etiam Sophista originem duxit, cui se Philippus propter iniquitatem generis conjunctum esse gloriabatur. Cum autem esset Diaconus, cum Joanne Episcopo ut plurimum versabatur. Idem in studiis literarum multum operæ & laboris poluit, pluresque omnis generis libros collegit. Porro Asianum dicendi genus amulatus, multa elucubravit. Nam & Juliani Imperatoris libros confutavit, & Christianam Historiam composuit, quam in triginta sex libros divisit. Singuli autem libri plures continent tomos; adeo ut simul omnes sint prōpemodum mille numero.

ΚΕΦ. ΗΣ.

Περὶ Φιλίππου πρεσβυτηρίου, ή τοιούτου.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ σιδητης μηδὲν τὸ θύμος
ἢ πόλις τῆς παμφυλίας, αφεντικός
καὶ τεών οὐρανού οὐρανού, οὐδὲ συγκεντικός
ναι εστεμνεός διάκονος ἢ πολλά, επει τα πο-
λα τῷ Πητελοπώτῳ Ιωάννη σωμῆν τοιαντα
δε καὶ ωφελόγυας, καὶ πολλά καὶ πανοιδε
ελία σωμῆγε. Επιλάσας δε τοι αἰσιοτή-
τογαν χαρεσκεῖσθαι, πολλὰ σωμέρασ-
τατε τοιαντας ιελιανες βιβλία πο-
σιδεζων. Κατειστακόντα ισοειαν σωμέτην
ἡν τοιαντας εξ βιβλίοις διεῖλει. Εκατό
δε βιβλίον εἶχε τόμας πολλας, αἱ δι-
πάντας εγγὺς εἶναι χιλίες τοιαντας. Εκατό-

ἐκάστοτε τοῦ πατρὸς τῷ τόμῳ τῷ μὴ ὄντι
παγματεῖαν ταύτην, οὐχ ἐκκλησιαστὴν
ἰσχεῖν, ἀλλὰ χριστιανὴν ἐπέχραψεν.
πάλαις ἡ σωκράτειος φέρεται εἰς αὐτήν, οὐδὲ
καὶ βυζαντίῳ, μηδὲ ἀπείρων ἔχει ἑαυ-
τοῦ τῷ φιλοσοφῶν παγῆθεν μάτιον. οὐδὲ καὶ
σωκράτειον τε καὶ αἱρετικὸν
καὶ διδασκαλικὸν καὶ μουσικὸν θεωρη-
μάτων ποιεῖται μηδὲν. ἐκφράσες τὸ λέ-
γον τούτον, καὶ σέρεων, καὶ δένδρων, Καὶ ἀλλων
τῶν εὐτελῶν· δι' ὃν καὶ χαίρουν τὴν παγ-
ματεῖαν ἐγγέδοστο· οὐ καὶ, ὡς νομίζω,
οὐδὲν αὐτὴν καὶ ιδιώτατος καὶ εὐπαιδεύ-
του πεποίην· οἱ ιδιώτατοι μὴ γράπτο κεκομ-
βαμένοις τῆς φράσεως ιδεῖν τοιχίζεται οἵ
επιτιθετοί, τῆς ταυτολογίας καταγινό-
ντοσιν· ἀλλὰ ἐκαὶ μὴ τῷ βιβλίῳ
οὐδὲ γράμματος κελέτω· ἵγε δὲ ἐκεῖνός οὐ-
μοτι τούς χρόνους τοιχίζεις συγχέει μη-
μονέστας γράπτον τῷ αὐλοκόπῳ· θεοδοσίος
χρόνων, αὐτὸς Ἐπίπονος αὐτανασίος τῇ Ἐπί-
ποντεῖ χρόνους αὐτεδεχαμένος· ητέτοιος πλει-
στοῖς ποιεῖ· καὶ τοσαῦτα μηδεὶ φιλίππως
οὐ πιστεῖν γέγονεν, ανακαίσου εἰπεῖν.

A Argumentum vero cuiusq; tomī ipsum
tomum magnitudine exēquat. Ca-
terum hoc opus, non Ecclesiasticam
Historiam, sed Christianam inscripsit.
Variana porro eruditionem in id opus
congesit, dum videri vult Philosophi-
carum disciplinarum haudquaquam
expers. Proinde Geometricorum &
Astronomicorum theorematū, A-
rithmeticorum quoque ac Musicorum
passim mentionem facit. Describit
item insulas & montes atque arbores,
B & alia quaedam parvi momenti. Un-
de opus laxum reddidit ac solutum: ac
proinde doctis pariter atque indoctis,
ut mihi quidem videtur, inutile illud ef-
fecit. Nam indocti quidem, dictio-
nis ornatum perspicere non possunt: do-
cti vero, inanem r̄iborum repeticio-
nem condemnant. Verum unusquis-
que de his libris pro arbitratū suo judi-
cit. Ego vero id unum dico, rerum
gestarum tempora ab eo confundi.
Postquam enim Theodosii Imperatoris
restas commemoravit, statim re-
currit ad tempora Episcopi Athanasii.
Idque ab illo sacerdotali fieri solet.
Sed de Philippo hactenus. Nunc de iis
quæ Sisinni tempore acciderunt, di-
cendum omnino est.

Κεφ. κη.

C A P. XXVIII.

Quonodo Sisinnius Proclum Cyzici Episcopum
ordinavit. quem tamen Cyziceni
suscipere noluerunt.

Τοῦ κυζικινῶν ἐπισκόπου τελευτῆσαν-
τῷ, ο σισίνιος πρόσολον ἐχεδετόνος
προ-ἐπισκόπην τῆς κυζικίας μέλλοντο· οὐδὲ
διάγεντος ἐστὸντον, Φατίουσιν οἱ κυζικι-
νοι, καὶ χρεοτονεῖσιν ἀνδρεῖς σύσκητοι, φόνο-
μα ἢ δαλματοῖς· καὶ τοῦτο ἐποίησαν,
ἀνελίγαντες τὸν μὲν Κελσίοντος, τὸν δὲ
νάρην τὸν ἐπισκόπου κανταρίνου πόλεως,
χρεοτοναὶ ἐπισκόπου μηδὲ γίνεσθαι· ημέ-
λισσαι ὑπὲν νόμου τούτου, ὡς αὐτοῖς μόνοι
εἰς πέσσωπον περισσεύειντο· ἐμδιεῖ δικαῖος
πέσσωπος, οἰκεῖας μηδὲν ἐκκλησίας μη πε-
σσωπος· τοῖς δὲ κατασκαλίας αὐτῶν· ἀλλὰ
περὶ μηδὲ τέττα, κατὰ χώραν ἐρεύμην· σισί-
νιος· οὐδὲ δύο ὅλους ἐναυτοὺς ἐπιβρέους
τὴν ἐπισκοπήν, ἐτελεύτησεν ἣν ὑπατεῖαν οἴ-

Mortuo Cyzicenorum Episcopo,
Sisinnius Proclum urbis illius Ant-
tistitem ordinavit. Sed dum illę eō
professionem parat, prævertentes eum
Cyziceni, Dalmatium quendam Mo-
naisticæ professionis virum, sibi Epi-
scopum constituerunt. Idque ab illis
factum est, contempta lege qua sanctum
est, ne præter sententiam Episcopi
Constantinopolitani illa fiat tacerdo-
tis ordinatio. Porro legem istam ideo
neglexerunt, quod solius Attici per-
sona hæc prærogativa concessa esse vi-
deretur. Manet igitur Proclus, pro-
priæ quidem Ecclesiæ administratione
spoliatus; in Ecclesiæ vero Constan-
tinopoleos concionando maximam
gloriam adeptus est. Verum de illo
dicemus suo loco. Sisinnius autem
cum in Episcopatu nondum biennium
explevisset, ex hac luce migravit. Hic-

Aaa